

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 4

JULLEN 1993

25. ÅRG.

Et minne fra julaften for 50 år siden.

Flere har spurt meg om jeg vil skrive i Skjernøyposten om da min far nesten ble arrestert av tyskerne på selve julaften for 50 år siden. Og her følger historien:

Det var altså julaften 1943, og min far hadde fisket med bakker etter torsken før jul, og tidlig julaften morgen kjørte han med motorbåten til Fiskernes Salgslag i Mandal med torsken han hadde samlet. Han skulle også levere litt torsk til noen i familien, pluss en på 5-6 kg. til en dame, som far kalte fru Rosenrød, for hun var alltid så rød og frisk i kinnene. Den torsken hadde far gjemt under bakken framme og tettet til med gamle oljeklær, og et par tomkasser foran, for det var alltid kontroll på Nybrygga. Der måtte alle båter innenom den tyske vaktkontrollen, der måtte de vise passet, eller at båten ble kontrollert og de måtte fortelle hvor de skulle hen, og det var strengt forbudt å levere fisk utenom Laget. Da min far kom til byen sto to tyske vaktposter på Nybrygga. Han svingte langs bryggaså tyskerne kunne se ned i fiskekummen, og sa at han skulle til fiskelaget med torsk, og han måtte skynde seg for at fisken ikke skulle dø av ferskvannet i elva. Vaktene diskuterte litt seg i mellom, men slo da med hendene og vinket ham videre til Fiskelaget, og leveringa gikk greit der. Avtalen var at familien og fru Rosenrød skulle hente torsken på brygga til Mandals Handelssamlag, der hvor S-laget eller Mega som det nå heter, ligger. På den ene siden av Handelslaget lå gamle Tollboden og på andre siden Andreas Willumsens blikkenslagerverksted. Her landet de fleste av de små fiskebåtene fra Hille, Skjernøy, Udøy, Landøy, Skogsøy osv. - for å handle på Handelslaget eller hos Thomas Salvesen. Noen ganger kunne det ligge et tjuetalls båter der. Familien var på brygga og fikk sin torsk, også fru Rosenrød som hadde sykkel, og hun stappet torsken opp i sykkelveska, og den var så

stor at halen stakk litt opp av veska. De ønsket hverandre god jul, og så syklet hun forbi Tollboden opp mot torget.

Like før porten ut til gata ble hun stoppet av en kjent nasist i byen. Han så at halen stakk opp av sykkelveska og spurte hvor hun hadde fått tak i den torsken. Hun kunne da ikke gjøre rede på hvor hun hadde fått kjøpt den, og de ble stående en stund og diskutere. Hun prøvde å vri seg unna, men det var ikke lett, for hun kom jo fra brygga hvor alle fiskebåtene lå. Hun sa da at hun ikke kjente fiskeren, hadde aldri sett ham før, men han sa at hun måtte være med ned på brygga og peke ut fiskeren og båten, og sa også at det var fengselsstraff for å selge fisk svart.

Mens denne diskusjonen foregikk, spasserte blikkenslager Willumsen forbi de to og han hørte hva samtalen gikk ut på og løp ned på brygga hvor far var (de kjente hverandre godt og han visste at far hadde med torsk til fru Rosenrød) og han fortalte at nå hadde nasisten tatt henne for torsken, og at han måtte komme med ham og skjule seg på verkstedet hans. Og før de to kom ned på brygga var far foreløbig i trygghet på Willumsens verksted, som lå i annen etasje med et lite utkikksvindu rett ut mot brygga. På blikkenslagerverkstedet var det arbeidsdag også på julaften, den skulle være som andre hverdager (mulig de sluttet kl. 14.00) og det arbeidet 4-5 mann hos Willumsen.

Far fikk på seg en gammel fillete kjeledress, med brennhuller i, og lue og loddebriller, pluss en loddebolt og en gammel bensintank med store sprekker i som han skulle prøve å tette, så hvis det skulle bli noen leting etter ham på verkstedet skulle han spille en som var døv og litt rar, og ikke tilregnelig. På brygga var nasisten og fru Rosenrød kommet ned og han pekte på alle båtene, men hun gjorde

seg dum og sa at hun visste ikke hvilken båt det var, da fiskeren var på brygga da hun fikk torsken. Da tok nasisten henne med til politivakta for videre avhør, og fikk tak i et par tyske soldater til vakthold på brygga og leting i nærheten.

Alt dette fikk Willumsen greie på og hadde vært nede og pratet med ham, og som spurte hva som foregikk på brygga. Han fortalte da om kona som hadde kjøpt torsk, som var ulovlig og om fiskeren som de var på jakt etter. Han spurte Willumsen om han hadde sett noen mistenkelig fiskehandel, men han hadde verken hørt eller sett noe slikt. Men det hadde vært flere båter inne ved brygga og gått igjen, så kan hende fiskeren var gått til en annen brygge lenger oppe i byen. Han fikk kikke der. Mens alt dette foregikk ringte Willumsen til Eugen P. Walvik, som var den eneste på Vesterøya som hadde telefon, om han ville gå med bud til Fidja på Dyrstad og si at tyskerne var på jakt etter far, og at han var i forvaring på verkstedet hans og visste ikke når han kom hjem. Kanskje han måtte være til neste dag. - Ja, dette budet kom Eugen med og kan tro mor og vi barna ble redde. Vi var fra 11 år og nedover, og julaften uten far, og kanskje fengsel. Dette så ikke lyst ut.

Så tilbake til byen igjen hvor tyskerne snuste over alt. De kom også inn på verkstedet. Da begynte far å blinke med loddebolten på den gamle tanken. De spurte også hvem det var og pekte på far. En av arbeiderne der som het Torvald og sto ved siden av far og laget takrenne, sa at det kunne ikke nytte å snakke til ham for han var dottøra og litt rar, for han hadde vært med i første verdenskrig og hadde fått bombesjokk. Med disse opplysningene forsvant soldatene ut av verkstedet og ble beordret ut til Nybrygga for kontroll der. De var nå ikke sikker

SKJERNÖYPOSTEN

- ORGAN FOR SKJERNÖYFOLK UTE OG HJEMME -

Redaktør: Sigurd Aalvik
Tlf. 043-68611
I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walvick og Norvald
Jenssen.
Adr.: Skjernøy, 4500 Mandal.

Postgirokonto: 0802 5425368

Kontakt i USA:
Mrs. Agathe Thompson
RD 1, Box 423, Stone Ridge
N.Y. 12484

Abonnementspris pr. år kr. 40.-
USA \$ 8.-

litt
fiskeprat

i det hele tatt. Rekefisket går som vanlig, kanskje noe bedre fangster i det siste. Garnbåtene har benyttet det fine været nå i høst og har fått bra med lysing (kolmule) noen ganger, til en kilopris på fra 20 til 50 kroner, etter størrelsen, og med en del ulker og enkelte helleflyndre, er det blitt et godt fiske for dem.

Men det er utrolig mye garn som er i bruk. Bare fra Oddeboen og ned mot Hille står langt over 1000 garn ute hele tiden. Noen av båtene fisker med over 200 garn. Så det er en kamp om de beste fiskeplassene og ikke lett for juletorsken å slippe inn til kysten.

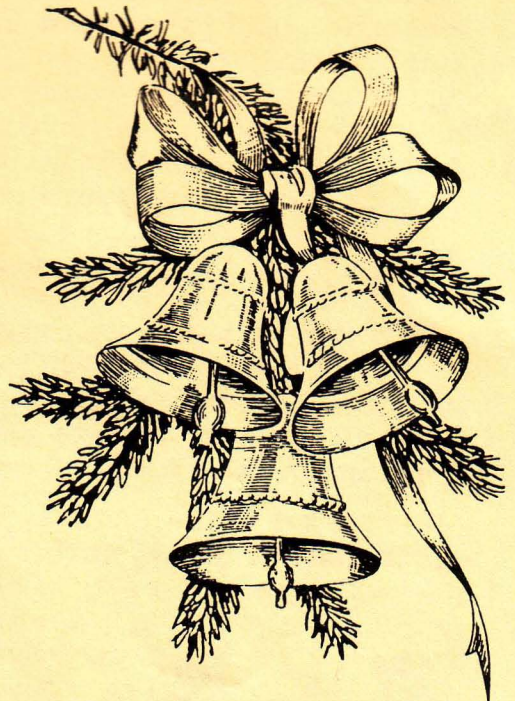
Ja, med juletorsken er det vel i tidligste laget når dette skrives, men her er en del i størrelsen 1,5 kg så hvis været holder, kommer den nok på julebordet i år også.

Gledelig jul til alle fiskesidens lesere!

#####

Vi har opplevd et par fine høstmånder på sjøen. Bortsett fra sterk nordøst kuling de to første dagene i hummerfisket, har vi til nå, i slutten av november nesten ikke hatt vind av kuling styrke, og en kunne trekke teinene nesten hver dag, og det på de mest utsatte stedene, og ingen teinetap.

Og hummerfisket er vel nesten som i fjor, 2 til 3 hummer pr. teine i snitt etter endt fiske, og de beste har fått vel 200 stk. Men så den store lysningen: Etter flere 10-år med nesten ikke småhummer, har det i høst vært flere undermåls enn store. Så nå er det bare å håpe at alle som har redskaper i sjøen respekterer fredningstiden fra 1. januar til 1. oktober, og minstemålet på 24 cm. Og froskemenn har ikke lov til å fange hummer

Ungdomsforeningen

1993 har vært et jubileumsår for Ungdomsforeningen og kapellet. Ungdomsforeningen fylte 90 år og kapellet 80 år.

Ungdomsforeningen ble jo fra starten i 1903 ledet av daværende lærer J. Tobiassen, og de første møtene ble holdt på skolehuset, som lå i nærheten av huset til Guttorm Jenssen. Skolehuset ble senere flyttet til Kloster i Holum.

Kapellet ble bygd 10 år senere, i 1913, på tomt som ble gitt av Kristen Wilhelmsen. Å få reist dette huset var et stort løft, men innsatsen fra samtlige av Skjernøyas beboere, samt utflyttede Skjernøyfolk, gjorde dette mulig. Byggmester var Gustav Olsen, Mandal. Og det må nevnes at det var det første bygg som han satte opp. Noe senere ble kapellet viet til kirkelige handlinger. Senere fikk også Skjernøy eget menighetsråd.

Utvendig er kapellet som opprinnelig bortsett fra påbygg av kjøkken og nytt inngangsparti. Innvendig er det gjort en stor del med isole-ring og panelplater i lillesal og gipsplater i storesal og belegg og teppe på gulv. Garderobe og toaletter er også kommet.

På ekstraordinært årsmøte i høst ble det vedtatt å bygge ut kjøkkenet til en sum som er kalkulert til kr. 70.000. Samtidig ble det vedtatt å etterisolere til en sum av ca. 17.000. Innsamlingsblanketter er i første omgang sendt til alle medlemmene, men da også andre har uttrykt ønske om å være med å bidra, vil det over nyttår bli sendt blanketter til samtlige husstander på øya. All støtte er kjærkommen. Kjøkkenet vil bli utvidet så langt det går an og det vil bli innkjøpt ny kjøkkeninnredning.

Ungdomsforeningen skal ha årsmøte den 9. des. og vi vil si den er i full aktivitet den dag i dag. Men en merker det er vanskelig å få folk som er villige å stille til styre. Ungdomsforeningen har også en ungdomsgruppe som driver aktivt og et yngres. Det er også et aktivt kor som drives under menigheten, hvor organisten er dirigent. I høst har det også vært menighetsrådsvalg. Samme dag var det også presentasjon av vårens konfirmanter og aksjonen "skriv et bibelvers" samt kirkekaffe.

Ungdomsforeningen hadde møteuke 12 - 17 okt. ved Andreas Holbek og det var krabbefest fredag 15. Senere har bibelskolen hatt 3 onsdagskvelder og kvinneforeningene hatt sine årlige utlodninger. Videre har det vært kosekveld, onsdagsmøter og bønnegrupper.

Elgjakten høsten 93. fra.s. 5.

Rådyrene er også i fremgang, og det ble observert store mengder under jakten. Vår fellingskvote på 6 dyr er for lengst brukt opp og vi har fått tildelt 2 ekstra dyr. Rådyrbestanden generelt er i stor vekst, og jeg tror de aller fleste mener at det er viktig å holde bestanden på et nivå som ikke er større enn nå.

Jeg takker dere alle i jaktlaget for utmerket samarbeide, humør og entusiasme. På gjensyn i 94.

Evert.

ELGJAKTEN HØSTEN 93.

Så er nok en vellykket elgjakt for lengst avsluttet og gått over i historien.

I år var jakten lagt en helg tidligere enn i fjor, for eventuelt å ha et par lørdager i reserve dersom det ble behov for dette. Kvoten på dyr var uendret, 1 fritt dyr, 1 kalv samt 6 rådyr.

Den 9. okt. slo til med nøyaktig det været som var meldt fra værmeldingen, regn og kuling fra øst. Et meget dårlig utgangspunkt for jakt, da dyrene er svært vanskelig "å få ut" i slikt vær.

Starten gikk som i fjor med utgangspunkt på parkeringsplassen i Skjernøysund. Og fremmøte var som ventet meget godt, tross det elenflige været. Opplegget fulgte stort sett modellen fra forrige jakt, med 1. jag fra Skanesodden helt vest på Dyrstad til Sundsdalen hvor samtlige 8 jegere var plassert på de samme poster som i 92, fra Dyrstadheia til Murmesteren.

Mot slutten av 1. jaget passerte en elgku med tvillingkalver en av postene, og den ene kalven ble skutt, slik kvoten tilsa. Kalveførende ku skal ikke skytes ifølge bestemmelsene. Laget hadde imidlertid fått tilsagn om at denne kua kunne felles, da den gikk under begrepet "epleelg" og dessuten kunne være noe aggressiv. Betingelsene fra viltmemnda var imidlertid at da måtte også begge kalvene felles. Og det ble bestemt at det ville vi ikke gjøre, da vi selvsagt gjerne vil ha en levedyktig bestand også i fremtiden.

Kalven ble fraktet ned til veien ovenfor Juvika og videre med Reimerts traktor til Edgar Berges "slakteri". Kalven var meget stor ca. 70 kg. ferdig slaktet, og dette er svært mye, spesielt til å være tvillingkalv, så det satt nok mange fine epler i den. Det var mange klissblaute jagere og jegere som tok fatt på neste

jag fra Berge mot Sundsdalen, men stemningen var på topp. Det ble kun observert de samme dyrene som i første jaget. Regnet økte og det samme gjorde vinden, så det ble etterhvert så surt at vi avblåste etter 2. jag, og var enige om å møtes neste lørdag. Dagen etter dro undertegnede og sønnen Jan opp for å se om det var noe å få i sikte. Været hadde lettet, og etter uvær er det som regel mer aktivitet. Først så vi ku og kalv fra dagen før på Sundsheia i Skjernøysund. De sto ganske stille og observert oss i over en halv time. Vi gikk i retning mot Steindalsmyra på Berge, og her sto det tre nye elg, en ku med kalv og en ung okse. Etter møysommelig åling over blautmyren og einerbusker fikk vi nærkontakt med dyrene. Kua og kalven sto kun 10 meter unna, ungoksen noe lenger bak, og så vanskelig til at skudd var umulig. Dyrene forsvant i retning postveien. Etter mange og utrolig nervepirrende minutter, åling og kryping, hadde vi dem igjen i kikkerten, noe drøyt hold, men med godt underlag og elgen stående helt stille med bredsidet til, var saken grei. Et første-klasses dyr.

Så var det tid for organisering av transporten ned til "slakteriet", og Jan løp raskeste vei ned til Tønnes Berge, hvorfra laget ble kalt ut. Snart var transportsjefen Reimert på plass med traktoren på Stormyra. Det ble en slitsom tur før traktoren startet opp fra Stormyra. Flere hundre meter i slepetau, men med et mannskap som har dradd i et tau før, gikk det med liv og lyst.

Som det fremgår av disse linjer har vi en stabil stamme av elg. Det finnes for tiden, i tillegg til de to kjoyr med kalv, nok et sett, og i tillegg minst ett enkelt dyr.

Til s. 4.

På Skolefesten (minrefesten) i sommer sang Elsa Mollestad (f. Dannevig) en sang om Ryvingen fyr, som hun skrev som 10-åring. Den som er godt voksen husker sikkert den 10 års jenta som sto med gitaren på en julefest og sang denne sangen. Vi synes det passer fint å ta den med her i julenummeret.

Mel: Flatholmen fyr.

Ryvingen fyr er en trivelig plass,
langt ute i havet den er.
Der stormer og blåser det mangen en gang,
men inne i stuen er lunt.

Fyret det blinker og lyser så fint
for alle båter som går.
Og er det da tåke da luren i gang,
den burer og braker så fælt.

Men det kan da også bli fint vær i blant,
med solskinn og sjøen så blank.
Og da vil jeg ikke fra Ryvingen gå,
ei bytte med noen i land.

Hilsen Elsa Dannevig 10 år 1950.

Juleminne. fra s. 2.

sikker på om fiskeren var flyttet til en annen brygge i byen, for mange båter lå også ved Lohnes brygge eller brygga fram for kincen, og nå var det så langt på dagen at fiskerne drog på hjemvei etter å ha handlet til jul.

Da tok far og Torvaldhver sin tank, pluss en haug med jernskrot og forvridde blikkplater med seg i fars båt, begge i fillete kjeledresser og starta opp sammen med andre båter som var på vei hjem. De svingte inn mot Nybrygga der alle fiskebåtene ble kontrollert, men Torvald ropte at de var fra Willumsens blikkenslagerverksted og hadde gjort reint til jul og skulle ut og dompe skrap på Mannefjorden og da 2 av vaktene kjente dem igjen fra besøket i verkstedet vinka de dem bare videre ut elva. De fortsatte til Mandals slipp hvor far satte Torvald i land og heiv også i land noe av skrotet, og så bar turen hjem til Skjernøya.

Kan tro vi ble glade da far kom tøffende inn Dyrstadvåa i 2 - 3 tiden om ettermiddagen, og vi kunne ta til med julefeiringa. Og fru Rosenrød slapp også fri hen på ettermiddagen, etter forhør og leteaksjoner rundt på bryggene etter den farlige fiskeren. Men torsken tok de fra henne.

Andreas Willumsen levde mange år etterpå og jeg kjente ham godt. Så hver gang jeg traff ham siden, sa han til meg: Jeg glemmer aldri da jeg, din far og Torvald lurte nasistene og tyskerne" og han lo godt av det hver gang.

Og så sent som for 10 år siden traff jeg en av dem som arbeidet hos Willumsen, og som den gang var ganske ung. Han bekreftet og fortalte også noe av det jeg her har skrevet.

Georg Walvick.

SVINØR AVFOLKET.

Vi hører at en av våre naboøyer i vest, Svinør, nå er avfolket. De siste fastboende flyttet i land nå før vinteren.

Dette er en utvikling som har vært på gang i vår generasjon. Det er jo ikke så svært mange årene siden de siste flyttet i land fra Udøy og Landøy. På Hille bor det ennå noen få sjeler og vi får håpe at det fortsatt må finne muligheter til det. Det er synd at utviklingen er gått den veien, men en av hovedgrunnene er nok manglende kommunikasjon. Folk forlanger fast veiforbinnelse til sine hjem i dag. Det er ikke umulig at det samme hadde skjedd med vår egen øy hvis vi ikke hadde fått bru og veg.

Når vi tenker på det blomstrende samfunn Svinør var for en del år siden, er det i grunnen litt trist å tenke på at det er gått slik.

Det var jo helst i seilskutetiden den lå på toppen, som en av de største uthavnene her på kysten, ja faktisk som "hovedstaden" i vårt distrikt, og da lå befolkningen på ca. 160-170 fordelt på omlag 27 hus. Der var 3 skipsverft, tollbod, forretning, skole, gjestgiveri og mye annen aktivitet. Det var en masse skuter som hørte hjemme her, og også mange skipsredere. Mange av disse var storkarere og tjente godt. Det sies at en enkelt mann der ute betalte mere i skatt enn resten av kommunen sammenlagt.

De seilte også under krigen mot England 1807 - 14, og for å forsvare seg mot engelsmennene som gjorde strandhogg rundt omkring, monterte de en kanon på høyden der. Den behersket både det østlige og vestlige innløp og står der visst den dag i dag. Fra Svinør gjorde de også en hederlig innsats i redningen etter forliset av "Ingermannland" i 1842.

De seilte gjerne fra våren til oktober. Da skulle de hjem og fiske hummer. De drev et stort hummerfiske, men det var nok helst torskefisket de var mest kjent for. Da det var slutt på seilskutetiden, i 30-årene, fikk de seg motordrevne fiskefartøyer og drev et utstrakt torskefiske i Nordsjøen. Denne torsken tilvirket de på Svinør og tørket på fjellene der - og alle har vel hørt om den berømte Svinørklippfisker.

Det var lite jord på Svinør, og for å bøte på dette hadde gjerne skutene jordballast med seg hjem, som de losset der. Derfor er det flere trær og vekster der ute som en ikke finner andre steder her i omegnen.

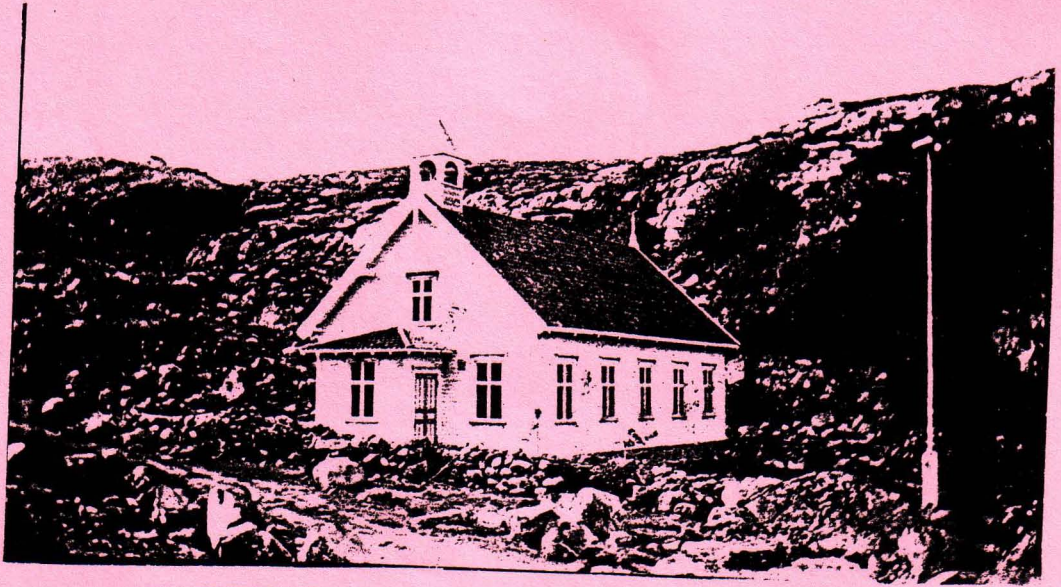
Tilbakegangen begynte helt fra århundreskiftet da mange emigrerte til Amerika, og siden har det gått langsomt nedover, til det nå altså er slutt.

Men Svinørfolk tar godt vare på sine hus og eiendommer og om sommeren er det liv og travelhet der igjen. Så en tur til Svinør en varm sommerdag er en både fin og interessant opplevelse,

H.K.

Ved neste nummer, mars 1994, fyller Skjernøyposten 25 år. Vi har tenkt å markere dette litt ekstra, se tilbake på årene som har gått osv. Dette blir jo tross alt utgangspunkt nr. 100, så en hel del kan en finne der, både av historisk stoff og dagsaktuelle ting. Vi har hatt mange som har sendt oss innlegg opp gjennom årene, og det

er vi fortsatt avhengige av. Vi lurte litt på om noen hadde lyst til å sende oss noen ord, eller en hilsen i anledning av denne 25 års markeringen. Det gjelder selvsagt også våre abonnenter i USA, selv om vi er klar over at det minker på 1. generasjons Skjernøypolk der over... Så sier vi bare: vel møtt i vinternr. 94.

I og med at både Ungdomsforeningen og kapellet feirer runde år i år, har vi tatt med noen bilder fra gammel tid. Det første viser kapellet straks etter det ble bygd. Legg merke til det sterile og nakne landskapet over alt rundt det. Det andre bildet er fra 1964. Det viser en helt annen natur, hvor selv fjellene bak er skogkledt. De enorme grantrærne som sto mellom kapellet og veien er imidlertid nå fjernet. Bildet på neste side av Ungdomsforeningen fra 1907, må vel være tatt foran Dyrstad skolehus. Hviss "pressa" er Ssnill" med fotografiet, vil nok mange kunne kjenne igjen sine foreldre, eller kanskje helst sine besteforeldre.

Stjernø Ungdomsforening 1907. Fot. Hangaard

Smånytt fra øya

Endelig ser det ut som vegen over til Vesterøya vil bli ferdig. Arbeidet går nå for fullt og det ventes asfalt helt til Dyrstad til våren. De verste svingene blir nå lagt ut og veien blir hevet en del ved kjødna. -- Dette med veien har tatt lang tid. Veien Valvik - Dyrstad ble lagt ferdig i 1969. Siden har veien over til Farestad vært utbedret et par ganger, men aldri slik at det kunne legges asfaltdekke. Grunnskadeerstatning fikk grunneierne allerede i 1989, og da var det meningen at veien skulle gjøres ferdig, men av en eller annen grunn ble den strøket av prioriteringslista.

Denne veistubb, som er 1300 m. lang, fra Kjosdalsbukta til kryset i Valvik, var den siste som ble lagt av den gamle kjerreveien rundt øya og sto ferdig i 1921. Spesielt husker vi bakken og svin-

gen i Hesteheia, med stabbesteiner og faststøpt vinkeljern på toppen. Så var det den bratte Kapellbakken og svingene i Nybråttet og sleppeleene på Stølen. Dette var to grunder av stål som lukket seg av seg selv. De sto og slo fram og tilbake en stund. Med sykkel kunne en kjøre rett på dem og de åpnet seg. ---

Som det ble nevnt et annet sted har det vært holdt menighetsrådsvalg i høst. Det var svært jevnt mellom de som kom inn og de neste plassene. De som ble valgt var følgende: Henning Jenssen, Kari Pedersen, Jan Øystein Dyrstad og Signe Aalvik, med Liv Brit Jenssen som første vara. ----

På gudstjenesten den 21/11 fikk to 4-åringer "Min Kirkebok". Det var Kamilla Dyrstad og Therese Veronica Vagsvøll. ---

Influensaen har slått til allerede nå. Set er Beijing-viruset som er så tidlig ute og herjer svært rundt i distriktet, også her ute hos oss. Den setter opp en sterk feber og kan vare i et par uker eller mer. En blir totalt utslått og det beste er bare å holde seg under dyna.-----

Vi gratulerer Kjell Håkon Aalvik, Valvik og Lotte Ploug Pedersen, Danmark, som forlovet seg i oktober.-----

Vi vil også gratulere Erna og Torstein Dyrstad med ei jente den 26/9.-----

Videre gratulerer vi Bente og Sverre Gunnar Syvertsen, Farestad med ei jente den 8/10.---

Og endelig gratulerer vi Lillian og Tom Inge Dyrstad med en gutt 6/11.-----

Tiden er kommet til å minne om kontigenten for 1994. Den blir det samme som i år, kr. 40.- og \$ 8.- I USA skjer betalingen til Agathe Thompson. Hennes adresse står på s. 3.

Til alle her over følger innbetalingsblankett vedlagt i dette nummer. Vi vil være takknemlige for rask innbetaling.--

Vi må bare si at vi har hatt en fantastisk fin høst. Når vi ser bort fra en ukes tid i beg. av sept. samt de 3 første dagene av okt, med intens austakuling, har det vært stille og rolige vindforhold i både okt. og nov. Ikke en eneste gammeldags høststorm, hvor sjøen bryter over holmer og skjær. Så november kan også være bedre enn sitt rykte.- Men nå må vi jo ile til med å si at vinteren slo til for alvor i november. Vi har hatt 6 mer eller mindre snøfrie vintre på rad og lurte litt på om dette skulle bli den 7. Men det ble det altså ikke. Lørdag den 20. begynte det å snø. Neste dag blåste det stiv til sterk kuling, og snøen lesset ned.

Og det fortsatte den med hele søndag, mandag og tirsdag og natt til onsdag. Det var forholdsvis tung snø, som la seg jevnt over alt. Og onsdags morgen våknet vi til en fantastisk hvit verden. Snøen lå i trærne og over alt og da sola sto opp var det som den fineste julekortstemning. Fullt så fint var det nok ikke for de som skulle brøyte og skuffe. Snøen lå jevnt 60-80 cm. og opp til meteren flere steder. Det er utrolig slitsomt å kave seg fram i slike snømengder. De fleste voksne betrakter nok snøen som en pest og en plage, men barna jublet. De fleste under skolealderen har jo faktisk ikke opplevd snø her hos oss.

En må nok flere 10-år tilbake for å registrere et slikt snøfall, og slett ikke i november måned. I 1965 kom snøen den 11. nov. og den ble liggende langt ut i april. Men slike enorme mengder som dette fikk vi nok ikke på én gang. For øvrig var 1970 den helt store snøvinteren. Den husker nok mange. (Bla tilbake i Skj.posten og les om dette.) Vi håper vi ikke skal få noen reprise av hverken vinteren 65-66 eller 1970.

Et par dager senere fikk vi mildvær og regn, og det har riktig høljet ned. Så i dag, pr. 6. des. er det meste av snøen borte.

Vi er altså langt inne i adventstiden og det går raskt mot jul. Vi vil her benytte anledningen til å si takk for i år og ønske alle våre lesere en velsignet julehøytid og vel møtt i 1994.-----

